

MEGAN LALLY

**NERGENS
MEER
VEILIG**

DE FONTEIN

Voor iedereen die bekend is met de unieke pijn
van het verraad van een vriend of vriendin.
Ze verdienen jou niet.
Dat hebben ze nooit gedaan.
Wens ze het ergste toe.
En rij ze dan te pletter met je auto.*

*Geintje. Dat zou moord zijn, dat mag niet.

EEN

NU

28 maart

Ik zou in staat zijn tot de afschuwelijkste dingen als dat ervoor kon zorgen dat deze dag sneller voorbijgaat.

Mijn duim tikt ongeduldig op het tafelblad en stijf van de spanning staar ik naar de klok en de secondewijzer die de tijd aftelt tot aan het moment waarop de bel gaat. Ik doe niet eens meer alsof ik luister naar wat meneer Peters over het huiswerk uitlegt. Wat de opdracht ook mag zijn, hij zet het straks toch wel op het leerlingenportaal, dus daar doe ik wel wat mee als ik thuis ben.

En mijn antwoord heb.

15.19 uur

Nog één minuut.

Meneer Peters schraapt zijn keel en dat trekt mijn aandacht. Heel eventjes denk ik dat hij mij een vraag heeft gesteld, maar hij kijkt niet naar me. Met zijn rimpelige handen maakt hij een of ander algemeen handgebaar naar de hele klas.

‘Laatste herinnering: jullie essay over de Franse Revolutie moet maandagochtend worden ingeleverd. Je kunt van het langere weekend gebruikmaken en je mag het ook via het portaal uploaden. Als je de opdracht maar níet vergeet. Morgen is er een studiedag en ik heb geen zin in allerlei gezeur over uitstel en extra tijd. Die krijg je niet.’

Ik wil met mijn ogen rollen. Ik ben mijn hele leven nog nooit een huiswerkopdracht vergeten in te leveren. Er is wel wat meer voor nodig dan een weekend van drie dagen om me van de wijs te brengen. En trouwens heb ik dat essay anderhalve week geleden al afgemaakt. Zulke dingen zijn niet echt moeilijk voor iemand als ik.

De bel rinkelt, of eigenlijk is het meer een gepiep – zeven korte snerpande tonen die dwars door alle opwinding heen snijden – en ik sta al vooraan het gangpad voordat de anderen hun spullen zelfs maar hebben ingepakt. Meneer Peters steekt een hand omhoog om me tegen te houden voordat ik langs zijn bureau loop. Hij lijkt een beetje op een oudere Stanley Tucci, compleet met dik, zwart montuur. Hij is een van de oudste leraren die op Waldorf rondlopen; waarschijnlijk had hij tien jaar geleden al met pensioen moeten gaan.

Als hij glimlacht, zie ik een stukje sla tussen de tanden van zijn gele kunstgebit zitten. ‘Succes vandaag, Brooke. Yale zal je vast willen hebben.’

God, ik hoop dat hij gelijk heeft.

‘Dank u! We duimen!’ zeg ik, alsof ik heel hoopvol ben. Alsof ik niet kan wachten. Alsof ik zeker ben van het resultaat, terwijl dat absoluut niet waar is.

Ik loop de klas uit, de drukke gang in en hou mijn blik gericht op de geblokte marmeren vloer van Waldorf

Prep, in de hoop op die manier te voorkomen dat nog meer mensen olie op het zenuwenvuur gooien met hun succeswensen.

Al zes maanden zie ik 'Ivy Day' staan op de onlinejaarkalender van de school. Als ik het zou willen, zou ik je zo alle andere klasgenoten kunnen aanwijzen die zich in dezelfde zenuwslopende positie bevinden. Het is ze aan te zien; we hebben allemaal een soort nerveuze energie om ons heen hangen en we haasten ons de school uit alsof we door iemand achternagezeten worden. Alleen is het niet iemand, maar onze toekomst. En daaraan valt niet te ontsnappen.

In het beste scenario hebben we ons in onze kamers teruggetrokken – uit de buurt van starende blikken en nieuwsgierige ogen – als het onvermijdelijke zich dan eindelijk aandient. Want vandaag om vier uur 's middags krijgt iedereen die zich heeft aangemeld voor een van de Ivy League-scholen de langverwachte reactie. Het is een dag waar ik me eigenlijk al op heb voorbereid sinds ik de basisschool heb verlaten. Dit is de dag die alles zou kunnen veranderen, of juist helemaal niets, en die druk maakt het lastig om normaal te blijven ademen.

Yale is een familietraditie en ik zou er alles voor doen om die voort te zetten.

Dat heb ik al gedaan.

Elke keer als ik opkijk, glimlachen vrienden aan de overkant van de gang naar me, of wensen mensen die ik amper ken me succes. Leraren steken een duim naar me op of geven me een klopje op mijn schouder. Anderen die zich hebben aangemeld voor de Ivy-universiteiten knikken me met een nerveuze blik toe. Iedereen weet wat er

vandaag op het spel staat. En voor de miljoenste keer sinds het afgelopen najaar kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik mijn beslissing niet al veel eerder heb genomen. Ik had maanden geleden al antwoord kunnen hebben, maar ik vergat de inschrijvingsdeadline vanwege... het incident. Wéér iets wat ik dankzij haar heb gemist.

Ik glimlach terug en recht mijn schouders terwijl ik heel hard doe alsof ik niet instort vanbinnen. Ik kan het verleden niet veranderen. Die vroege aanmeldingsperiode ligt nu achter me en Ivy Day is vandaag.

Bovendien storten Goodwins nooit in.

En ze worden ook nooit afgewezen door Yale.

Ik loop snel naar mijn kluisje voor een korte stop om alles erin te proppen wat ik dit weekend toch niet nodig heb. Mijn geschiedenisboek valt boven op een berg zooi onder in de kast en ik laat het daar lekker liggen. Ik moet nu echt naar huis voordat ik een paniekaanval krijg, en dan kan ik daar in alle rust en privacy de pagina van het aanmeldportaal opnieuw laden.

Een groep meiden van de *Advanced Placement*-scheikundelessen loopt langs me en blijft een paar kluisjes verderop staan.

‘Dus, is het een gewoon feest, of alleen voor wie naar een Ivy-universiteit hoopt te gaan?’ vraagt een van hen.

‘Het is een gewoon feestje. Beau zei dat het voor iedereen is, om Ivy Day te vieren, maar eigenlijk is het gewoon een excuus om mensen uit te nodigen in zijn strandhuis. Hij zou nog een vollemaanfeest geven als hij daardoor het middelpunt van de aandacht kan zijn.’

Ik kreun zacht in mijn lichtroze jack. Shit, ik ben dat hele snertfeest van Beau vergeten. Jena zal er wel weer

naartoe willen, maar dat trek ik nu echt niet. Vooral niet als ik vandaag niet het gewenste antwoord krijg. Nee, ik moet er echt niet aan denken dat ik na een afwijzing Beaus strandhuis binnenwandelen terwijl alle anderen vieren dat hun droom uitkomt.

Maar goed, van mijn ouders mag ik toch sinds september niet meer naar feestjes toe.

Ik moet echt maken dat ik wegkom uit Waldorf voordat Jena me vindt, anders stort ze natuurlijk zo'n prostrandhuistoespraak over me uit die ze waarschijnlijk al aan het voorbereiden is sinds de lunchpauze, toen het nieuws over Beaus feest bekendgemaakt werd. Ik kan haar nu al horen: 'Brooke, dit feest is overduidelijk voor jou bedoeld. Waarom zou Beau een Ivy-feest geven voor een stel mensen dat hij nauwelijks kent? Dit is het perfecte moment voor jou om je sociale leven weer op te pakken en je onder de mensen te begeven!'

Nee, bedankt.

Ik pak mijn jas van de haak en steek mijn armen erin. Ik controleer mijn haar in de goudkleurige magnetische spiegel aan de binnenkant van mijn kluisdeur en adem diep in. Dat is ook iets wat Goodwins niet doen: laten zien dat ze gestrest zijn. We zijn altijd zelfverzekerd. Ik smijt mijn kluisje dicht en glimlacht onderweg naar buiten naar iedereen die oogcontact maakt, alsof ik echt superchillen. Zonder zorgen. Alsof ik verwacht dat mijn dromen vandaag zullen uitkomen.

Ik duw de glazen deuren open en hou een hand voor mijn gezicht tegen de zon. Het licht is opvallend fel buiten.

Volgens mij is het een maand geleden dat ik voor het laatst meteen na school wegging. Ik heb zo'n hoop te doen

dat ik meestal tot na zevenen nog hier ben: trainingen van het dansteam, bijeenkomsten van de leerlingenraad, de schoolbalcommissie en de directeur (mijn moeder) helpen met een voedselinzamelingsactie. Vandaag heb ik even geen verplichtingen, wat wel een opluchting is, maar ik heb geen idee of ik dat als een goed of een slecht voorteken moet zien. Mijn hakken klakken de stenen trap af en ik blijf in hetzelfde tempo doorlopen.

In een vorig leven was Waldorf Prep een oude textielfabriek. Weldoeners hebben het kolossale bakstenen gebouw opgekocht en gerenoveerd tot een reusachtig onderwijsinstituut met twee bijgebouwen voor de bibliotheek, netjes onderhouden sportvelden, en de meeste keurig onderhouden gazons en tuinen van alle gebouwen in Salem. De beste leerlingen van de Pacific Northwest, de westelijke regio die aan de Grote Oceaan grenst, zitten hier op school. Daarom lopen er ook zoveel kinderen rond die vandaag het verlossende antwoord hopen te krijgen, en wordt er een speciaal feest georganiseerd rondom de toelatingen. Waldorf bereidt ons voor op een Ivy League-leven, maar als we niet het verwachte antwoord krijgen, dan is het onze eigen schuld.

Ik steek de honderd jaar oude tegels over naar de glanzend witte betonnen stoep rondom de school en loop door naar het kleinere parkeerterrein aan de zijkant van het gebouw, dat gereserveerd is voor de leden van de leerlingenraad. Het heeft zo z'n voordelen om voorzitter te zijn.

Ik doe mijn best om niet naar het voetbalveld te kijken als ik langsloop. Maar ik hoor ze wel. De jongens joelen en lachen terwijl ze zich op het gras verzamelen en ik weet dat Dylan daar nu ook ergens moet zijn. Hij is de aanvoerder

van het team. En even hot als altijd. Even onbereikbaar als altijd. Ik let extra goed op mijn houding, blij dat ik mijn kortere Waldorf-rokje heb aangetrokken vandaag. De zwarte stof ritselt ergens halverwege mijn dijbenen, op bijna precies dezelfde hoogte als de onderrand van mijn jas.

Nog voordat ik de hoek van de bibliotheek om ga, wijk ik van mijn voornemen af. Ik kijk toch even over mijn schouder naar het team en zie een handvol jongens naar me staren. Ze draaien hun hoofd allemaal meteen weg als ik hen betrap.

Behalve Dylan. Die staat in het midden en is druk bezig met de warming-up.

In zijn Waldorf-uniform, compleet met stropdas, is hij al leuk om naar te kijken. Maar op het voetbalveld? Met dat net iets te lange donkere haar dat uit zijn gezicht geveegd zit als hij in dat Waldorf-blauw het veld domineert? Een geweldig uitzicht.

Hij glimlacht breeduit en zwaait, en dan pas merk ik dat ik gestopt ben om naar hem te staren.

Ik voel een warme blos langs mijn nek omhoogkruipen, maar zwaai snel terug en loop dan door tot ik veilig en wel achter de bibliotheek ben verdwenen.

Doe even normaal, Brooke.

Ineens vraag ik me af of hij vanavond op het feestje aanwezig zal zijn, voordat ik me herinner dat ik honderd procent zeker weten toch niet ga. Ook niet als hij naar me glimlacht. Ondanks het feit dat ik hem al een glimlach probeer te ontlokken sinds hij drie jaar geleden vanuit Florida hierheen verhuisde.

Het is gewoon geen optie. Niet meer.

Ik ben al halverwege het parkeerterrein als ik het zie.

Abrupt kom ik tot stilstand. *What the actual fuck.*

Mijn auto is bedekt met kranten. Een stuk of honderd, allemaal nog opgevouwen, en daardoor zo zwaar dat de wind ze niet heeft weggeblazen. Ik kijk om me heen of ik in de gaten gehouden word, maar ik ben de enige op het hele parkeerterrein. Dat niet alleen: alle andere auto's van de leden van de leerlingenraad staan nog op hun plek. Ik ben de eerste die de school heeft verlaten.

Ik versnel mijn pas naar mijn Subaru aan het einde van de rij en gris een van de kranten van de felrode motorkap.

7 januari

ONDERZOEK WIJST UIT: VERDRINKINGSDOOD

PLAATSELIJKE TIENER WAS ONGELUK

Vlak onder de kop staan twee foto's: van het meer en van het meisje.

Ik kijk niet naar haar foto. Dat kan ik niet. Niet nu mijn maag al zo stevig in de knoop zit van alle zenuwen. Waarom vandaag? Waarom, van alle dagen die er zijn, gebeurt dit uitgerekend vandáág?

Gelukkig zijn mijn banden deze keer niet lekgestoken en kan ik nu wel gewoon weggrijden. Maar ik moet deze kranten dumpen voordat iemand anders ze ziet, anders vliegt het als een lopend vuurtje door alle berichtenapps op Waldorf voordat ik ook maar thuis ben.

Ik laat mijn tas op de grond vallen en pak zo veel mogelijk kranten in mijn armen en breng ze naar de oudpapiercontainer op de stoep. Dat wordt aardig vaak heen

en weer lopen zo. Iemand zal me vast bezig zien en dan komen de vragen. De mensen waren eindelijk gestopt met praten over dit onderwerp en nu...

‘What the hell?’

Ik wilde net mijn arm uitsteken om nog een stapel op te tillen en draai me met een ruk om. Het is Felix maar, die hijgend en puffend in zijn voetbaltenuue bij me komt staan.

Felix Aguilar is vicevoorzitter van de leerlingenraad en heeft al twee jaar lang een soort knipperlichtrelatie met Jena. Hij is ook het derde wiel in ons exclusieve groepje van perfectionisten. We kennen elkaar al sinds ver voor de tijd dat we alleen nog maar bezig zijn met onze toekomst, én sinds ver voor de tijd dat hij een voetbalwonderkind van een meter negentig-en-een-half werd. Vroeger was hij juist een heel slungelig ventje. Zijn ‘warrige, maar toch stijlvolle’ bos krullen is het enige aan hem wat in al die jaren niet is veranderd.

Fronsend plukt Felix een krant uit mijn handen en als ik zijn ogen over de kop zie glijden, is het alsof er een baksteen in mijn maag ligt.

De frons wordt alleen maar erger. ‘Mensen hebben een ziek gevoel voor humor. Deze kranten zijn drie maanden oud. Wat hebben ze gedaan, een hele stapel tegelijk besteld en speciaal gewacht tot Ivy Day om deze stunt met je uit te halen? Hebben die lui geen leven of zo?’ Hij pakt een stapeltje van het dak van mijn Subaru, heel waarschijnlijk een stapel waar ik zelf niet eens bij had gekund. ‘Dit is de stompzinigste stunt die ik ooit heb meegemaakt.’

Opluchting spoelt door me heen en ik glimlach naar hem. Hij noemt het een stunt, een geintje. Daar kan ik

wel wat mee. Zo snel als ik kan, pak ik de overgebleven kranten voor iemand anders ze ziet. 'Het stelt niet zoveel voor. Iemand haalt gewoon een geintje uit.'

'Het is een kinderachtige pesterij en je verdient dit niet.'

Ik gooi de laatste paar kranten in de recyclingbak. Ik durf hem niet te vertellen dat dit bijna niks voorstelt vergeleken met sommige andere 'geintjes' die ik de laatste tijd over me heen heb moeten laten komen. Ze hebben mijn banden al een paar keer kapot gestoken, water door de gleuven van mijn kluisje naar binnen gegoten, en het daarna nog een keer met melk gedaan, wat nog veel smeriger was. Ze hebben de datum van 'het incident' in een van mijn zijspiegels gekrast, en de lijst is nog veel langer. De vervelendste was die keer dat ze twintig holografische bumperstickers op mijn kofferbak plakten met de tekst GET FUCKED erop. Het heeft me zes uur gekost om ze er allemaal weer af te krijgen.

Tot nu toe heb ik er bijna niks over gezegd. Felix en Jena weten alleen van die ene keer dat iemand BROOKE GOODWIN IS EEN MONSTER op honderd vellen roze papier had geprint en die overal in de school had opgehangen. Maar dat was maanden geleden, en ze hadden allebei het idee dat het om een eenmalige gebeurtenis ging. Een wraakactie van iemand die niet blij was met de uitkomst van het federale onderzoek. Mijn vrienden hebben geen idee hoe erg het in werkelijkheid is, en dat wil ik zo houden. Als ze het hele verhaal kenden, zouden ze compleet door het lint gaan. Het heeft geen zin dat zij zich zorgen gaan maken als ze toch niets kunnen doen om te helpen.

Het enige wat mij kan helpen is een 'ja' om vier uur.

Felix leunt tegen de motorkap. De donkerblauwe kleur

van zijn tenue is hetzelfde blauw als zijn ogen. 'Heb je enig idee wie hierachter zit?'

'Nee, geen flauw idee.' Dat is in elk geval niet gelogen.

'Ik gok op Claires broer. Vooral na de manier waarop hij tijdens de herdenkingsdienst tegen je tekeerging. Die gast heeft heel wat problemen.'

Die gedachte was ook al een paar keer in me opgekomen. 'Wees aardig. Hij heeft pijn en hij weet niet wat hij met zijn verdriet aan moet. Zijn zus is dood.'

Felix rolt met zijn ogen. 'Brandon Heck is niet alleen maar aan het rouwen. Hij is een losgeslagen loser. Hij was al een losgeslagen loser toen hij op Waldorf zat, hij was een losgeslagen loser nadat hij van school ging en hij zal altijd een losgeslagen loser blijven. Wat er met Claire is gebeurd, is zijn nieuwste obsessie en het is hoe dan ook niet eerlijk dat jij die klappen krijgt. Als hij zo doorgaat, moet je aangifte doen. Je vader zal vast kunnen helpen met een gerechtelijk bevel of een contactverbod, vooral als het nog erger wordt.'

Daar is het allang te laat voor.

Ik verander liever van onderwerp dan dat ik uitleg dat ik hiermee never nooit naar mijn vader wil stappen. Ik heb hem al genoeg teleurgesteld. Ik moet dit zelf regelen. 'Moet jij niet trainen nu? Is er een wedstrijd vandaag?'

Hij knikt. 'Ja, maar ik zag je naar je auto lopen. Het leek me een goed plan om je nog te spreken voor je vertrekt, zodat ik je kan waarschuwen voor Jena.'

'In verband met het feest?'

'Ze heeft het haar missie gemaakt. Ze zegt dat je helemaal geen plezier meer beleeft en dat je je laatste jaar op Waldorf vergooit. Ze vroeg zelfs of ik onopvallend kon

uitvinden of Dylan ook zou gaan, zodat ze je daarmee kan overhalen.'

Ik kreun en pak mijn telefoon uit mijn zak. Hij staat nog in vliegtuigmodus, en daar heb ik twee redenen voor. Zodra ik de vliegtuigmodus uitzet, komt er een hele reeks aan meldingen en gemiste oproepen binnen. De vroegste is nog van de lunchpauze. Ik kijk vluchtig naar de berichten en hou de telefoon omhoog, zodat Felix het kan zien.

12.19

Heb je al gehoord dat Beau een feest geeft? 🧑🏻🍷

Hallo?

We kunnen beter samen rijden. Mijn auto haalt het vast niet. 😞

12.23

Als je me expres negeert, dan werkt dat niet.

Ik weet waar je woont. 🖋️❤️

15.02

Ik meen het. Wij gaan naar dat feest.

Wacht na school op me op het parkeerterrein!

Hij lacht. 'Ze is wel goed met haar emoji's.'

Ik stop mijn telefoon terug in mijn jaszak. 'Goeie emoji's worden gewaardeerd. Maar dan nog is er geen enkele kans dat ik naar dat feest kan. Mijn ouders zouden woest zijn.'

Hij gooit zijn handen in de lucht. 'Hé, ik geef het ook alleen maar door. Ik wilde je waarschuwen, voorbereiden op wat er komt. Ik hou van haar, maar ze is nogal koppig.'

‘Dat hoeft je mij niet te vertellen.’

Hij slaat een arm om mijn schouder en drukt me zijlings tegen zich aan. Felix is de oudere broer die ik nooit heb gewild, maar zijn omhelzingen zijn geruststellend en hij heeft meestal de beste bedoelingen. Jena had het heel veel slechter kunnen treffen dan een knappe, begripvolle sportieveling met een cijfergemiddelde van rond de achtenhalf.

Hij laat me los en loopt even achteruit over de stoep. ‘Ik moet weer terug, anders krijg ik van Dylan op mijn kop dat ik ’m smeer tijdens de training, maar succes vandaag. Je zult het zien, straks is Yale jouw bitch.’

Ik lach en op dat moment rinkelt mijn telefoon in mijn zak. Ik voel de glimlach van mijn gezicht af glijden en een steek van angst door me heen schieten.

Niet vandaag. Alsjeblieft niet vandaag.

Als ik de telefoon tevoorschijn haal en Jena’s naam op het scherm zie verschijnen, zakt de paniek weer weg. Mooi, dat is niet wie ik dacht dat het zou zijn.

‘Is er iets mis?’

Ik kijk op en zie Felix bezorgd naar me staren. Ik realiseer dat mijn glimlach te snel is verdwenen. Ik draai de telefoon naar hem toe en schenk hem een sarcastische grijns. ‘Daar gaan we dan.’

Zijn lach echoot over het parkeerterrein. ‘Ik heb je gewaarschuwd! Maak dat je wegkomt nu het nog kan!’

Hij wil zich net omdraaien als ik in een vlag van verstandsverbijstering vraag: ‘Gewoon even uit nieuwsgierigheid... gaat Dylan inderdaad naar dat feest?’

‘Ja.’ Felix kijkt me aan met een grijns die even breed als zelfingenomen is. ‘Na de wedstrijd rijden we samen naar de kust. We zullen wel wat later zijn, maar we gaan zeker

weten. Waarom vraag je dat?’

Ik kijk hem kwaad aan, maar hij gooit zijn hoofd achterover en lacht weer.

‘Klojo.’

Hij knipoogt nog even en jogt terug naar het voetbalveld. Zodra ik alleen ben, laat ik mijn glimlach weer wegzakken. Mijn oog valt op de oudpapiercontainer en er glijdt een rilling over mijn rug. Als ik daarnet al wanhopig graag wilde wegwezen hier, dan is dat nu nog tien keer erger. Ik ga achter het stuur zitten en steek het oplaadkabeltje in mijn telefoon. Vandaag draait niet dáárom. Vandaag draait om míj. Vandaag staat in het teken van een nieuw begin en dat laat ik niet verpesten door Brandon of wie dan ook, met al die schuldgevoelens en die hyperfocus op het verleden.

Mijn telefoon blijft met een voicemailbericht van Jena, en ik gooi hem in de bekerhouder en rij achteruit de parkeerplek af. Ik luister er thuis wel naar... als ze niet al voor mijn deur staat voordat ik die kans heb gekregen.

God, ik moet echt alle deuren vergrendelen straks.

Ik rij het parkeerterrein af naar huis toe, maar ik ben nog geen twee straten verder als mijn telefoon weer rinkelt. Deze keer pakt de bluetoothverbinding de oproep op en zie ik het inkomende gesprek weergegeven op het dashboardscherm.

Inkomende oproep Onbekend nummer

Mijn maag draait zich zo snel om dat ik een beetje maagzuur achter in mijn keel voel branden. Ik klem mijn handen rond het stuur en voel paniek door mijn hele lijf

schieten. Ik druk op de knop om het gesprek af te wijzen. Maar ze zullen zo meteen wel terugbellen. Dat doen ze altijd, zo gaat het elke dag, al drie maanden lang.

Bij het volgende stopbord trap ik hard op de rem om mijn telefoon terug te zetten in vliegtuigmodus, maar mijn handen trillen zo erg dat ik het kabeltje per ongeluk lostrek en de telefoon net buiten mijn bereik op de grond valt.

Fuck.

Ik adem diep in om te kalmeren. Ik ben veilig. Het zijn maar een paar telefoontjes. Geen probleem van maken. Niets om van in paniek te raken.

Achter me toetert een auto en ik schiet van schrik omhoog op mijn stoel. Er staan drie auto's achter me. Ik vloek en rij de kruising op terwijl mijn hart in mijn borst roffelt.

Ik heb geen idee wie mij belt, wat ze van me willen of waarom ze in godsnaam mij uitkiezen om lastig te vallen, maar ik weet dat ik er niets tegen kan doen. Dat heb ik geprobeerd.

Felix wijst meteen naar Brandon Heck, maar ik denk eerlijk gezegd niet dat die over genoeg hersencapaciteit beschikt om deze mate van terreur vol te houden. Brandon is meer het type dat tegen je schreeuwt tijdens een herdenkingsdienst of dat in de sportschool opeens een ruzie uitlokt om niks. Hij is niet berekenend, en degene die hierachter zit, die 'Onbekend nummer' is dat beslist wel.

Diegene wil dat ik elke minuut, de rest van mijn leven, gebukt ga onder wat er in september is gebeurd. Ik bedoel, hoe haal ik het ook in mijn hoofd om te denken dat ik gewoon weer mijn leven zou kunnen leiden en dit achter me zou kunnen laten.

Onbekend nummer wil dat ik lijd en ik weet niet hoe
ik dat moet laten ophouden.

Of hoever diegene wil gaan.

Mijn ringtone klinkt weer, nu vanaf de vloer.

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *No place left to hide*

Verschenen in de Verenigde Staten bij Sourcebooks Fire, een imprint van Sourcebooks, Inc. www.sourcebooks.com

© 2024 Megan Lally

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagafbeelding: Magdalena Russocka/Trevillion Images

Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

Omslagontwerp Nederlandse editie: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.

ISBN 970 90 261 7972 3

ISBN e-book 970 90 261 7973 0

NUR 284, 285